

Til § 79.

Reglen svarer til den danske straffelovs § 291 og stemmer med grønlandsk retsopfattelse. Man har ved bestemmelsens formulering lagt vægt på at bevare forskellen mellem forsætligt og groft uagtsomt forhold, således at det sidstnævnte forudsætter betydelig skade.

Til § 80.

Reglen svarer til den danske straffelovs § 293 samt til hidtidig grønlandsk ret.

Til § 81.

Reglen svarer til straffelovens § 294 og stemmer med hidtidig grønlandsk ret.

Anden del.

Første afsnit.

Kapitel 22.

Til § 82.

Reglen gennemfører offentlig påtale for alle i loven omhandlede forbrydelser. Den stemmer med den hidtidige grønlandske retstilstand.

Når man ønsker at blive stående ved en sådan ordening, skyldes det, at man i den kommende tid, hvor nye retsregler og nye retsproblemer kommer til at spille en betydelig rolle, har behov for, at myndighederne i størst muligt omfang har hånd i hanke med udviklingen. De samme synspunkter er iøvrigt lagt til grund for reglerne i lov nr. 271 af 14. juni 1951 om rettens pleje i Grønland, som i langt højere grad end den danske retsplejelov bygger på officialmaximen. Indenfor den kriminelle retspleje er det endvidere af betydning, at man har mulighed for at dæmme op for eventuel retshaveriskhed inspireret af, at der nu indføres detaljerede, skrevne regler om, hvad der anses for kriminelt.

Til § 83.

Et mindretal (4) i straffelovskommissionen fandt, at en forældelsesregel alene behøver at være en forskrift for retten, og at dens naturlige plads derfor er i kapitel 23 efter § 86, hvor påtalemyndigheden vil finde den fornødne vejledning. Mindretallet fandt endvidere, at en bestemmelse, som i første række er udtryk for hensynet til den for-

løbne tid, let vil miste sin særlige karakter, hvis der overhovedet ikke nævnes nogen frist. I overensstemmelse hermed har mindretallet foreslået en ordening, hvorefter ansvar ikke pålægges efter 2 års forløb, således at der dog inden fristens udløb er mulighed for at undlade påtale eller afstå fra anvendelsen af nogen foranstaltning, medens det omvendt efter fristens udløb stadig i et vist omfang er muligt at iværksætte en foranstaltning enten på grund af recidivfaren eller af hensyn til samfundet.

Man har imidlertid ikke fundet det hensigtsmæssigt at gennemføre nogen bestemt forældelsesfrist, idet det næppe vil være muligt at fastsætte en frist, som giver udtryk for det faktiske behov for at lade sagen falde på grund af længere tids forløb. Dertil kommer, at såvel § 86, stk. 2, som andre af forslagetets bestemmelser angiver de hensyn, som i almindelighed er vejledende for spørgsmålet om anvendelse af foranstaltninger uden at give detaljerede tekniske regler.

Ved afgørelsen af, om påtalen i det givne tilfælde kan anses for forældet, må der i første række tages hensyn til, om der er forløbet så lang tid, efter at forbrydelsen er begået, at gerningsmandens kriminalitetsfrie vandel indicerer, at der ikke længere er behov for at underkaste ham lovens foranstaltninger, idet en domfældelse i så fald blot ville være egnet til at skade såvel ud fra et individualistisk som ud fra et samfundsmæssigt synspunkt. Såfremt retten ikke finder tilstrækkelig grund til at frifinde på grund af forældelse, kan den dog i medfør af § 94 undlade anvendelsen af nogen foranstaltning eller benytte advarsel.

Reglen er stemmende med grønlandsk retsopfattelse.

Kapitel 23.

Lovovertrædelsernes retsfølger dækkes af udtrykket foranstaltninger. Der tages i overensstemmelse med hidtidig grønlandsk ret principielt afstand fra tanken om at basere samfundets reaktion overfor lovovertrædelser på repressive synspunkter. Betegnelsen „foranstaltninger“ dækker de omhandlede retsfølger, hvilket ikke er tilfældet med ordet „straf“, som kun dækker enkelte af foranstaltningerne.

Grønlandsk ret præges af, at man ikke som i Danmark idømmer foranstaltninger efter et i praksis udviklet takstsystem.